

Butlletí de l'Estat Català

Els urgits del diable

Temps foren temps que els reis eren ungits de Déu. Avui, en són del crim i de l'exacració dels homes, i dic dels homes en absolut, perquè ells i els que els volten i els aguanten no en són de homes: són una mena de monstres que, semblants als cucs que s'arrosseguen per terra, només poden viure de fang, d'escòries i de podridura. Per això, si sotscavéssiu un xic els fonaments dels trons reials, sempre trobaríeu que es basen damunt d'un cementiri que no fa aquella olor de natural expiació que fan les cendres dels que moriren en pau, sinó aquella fortor de sang que fan encara, eixutes i tot, les dels que moriren sota una mà criminal contra la qual criden venjança.

I, ai, que si sotscavéssiu els del tron d'Espanya, entre aquestes cendres hi trobaríeu la de molts catalans i entre aquestes veus de venjança hi sentiríeu ronca i tremolosa la d'aquell vellet, Comte d'Urgell, darrer príncep de la casa catalana que morí enverinat per un dels antecessors de l'actual rei d'Espanya que no fa gaire ens ho recordava en el Palau de la Generalitat, quan ens deia que ell era Borbó. No hauria calgut que s'hagués molestat en recordar-nos-ho: prou clar ho du escrit a la cara, en els estigmes que la distingeixen, solatge dels crims i de les aberracions d'una dinastia que se'n va a la posta.

No és estrany, doncs, que per regenerar Espanya (no serem nosaltres els que l'hauem degenerada) s'hagi triat el darrer gall bobònic que la regeix dos puntals com en Primo de Rivera i en Martínez Anido i un camp d'honor com el del Marroc.

Si no teméssim ofendre els cignes, diríem que el seu parlament davant dels alcaldes, flor i nata de Catalunya, fou el cant del cigne. No sabem veure quina fermesa pot tenir una corona que s'aguantava en dos puntals que tambalegen, d'embríacs com estan sempre, i que per camp d'honor té un camp tant d'honor per Espanya com és el Marroc.

No parlarem ara del Marroc: és una tragèdia massa cruenta perquè gosem parlar-ne ni una paraula mentre la consentim i ajudem a perllongar-la deixant-hi anar els nostres fills i germans. Parlem només un xic d'aquells dos puntals i especialment de Martínez, Anido l'home més funest d'aquests temps que, al seu sadisme innat, hi ajunta el del malaguanyat Arlegui, la ombra del qual no l'ha deixat eucara, havent-se reincarnat en el seu cos per acabar de dur a terme els crims que ell en vida havia concebut i que la mort, compadint els homes no li havia donat temps a realitzar.

Es per això que si en Primo el veíem excel·lir entre els embríacs del vi de les orgies a Martínez Anido entre els embríacs de sang i de crims.

Quan ens imaginem el Martínez Anido, en el solc de les arrugues de la seva cara de faune escornat, ens sembla veure-hi un xic d'ombra de les tenebres dels dubtes i dels turments que li deuen rugar l'ànima. Ens dona la sensació de aquells homes que per calmar-se la veu del remordiment d'un crim comès, proven de fer un crim més gran encara. Volen rentar-se les mans tenyides de sang i se les esbandeixen en una nova sang encara més negra. Són una mena de abims tenebrosos que atreen, engolidors les més vulgars vileses del món i els crims més horribles.

Voleu crim pitjor que el que ha acabat de fer ara amb aquest aixecament que ha provocat ell a Vera i que anava a provocar a Perpinyà i a Barcelona? Pobres idealistes joves, tots vosaltres que heu caigut en el parany i heu satisfet un xic la set del sang d'aquest monstre.

Catalans, espanyols, homes d'on sigui que vingueu, alerta! El monstre no s'ha saciat i, en-fellonit, rugeix de ràbia perquè tothom li ha vist la jugada. Volia fer-nos-hi caure també a nosaltres, els separatistes, fent espantar ensem als burgesos catalans i li hem guanyat la partida eis uns i els altres. Ni els burgesos s'han espantat ni els separatistes ens hem llesat a les seves urpes!

Una cosa hem d'agrair-li i és, la lliçó que ens ha donat i que ens servirà d'experiència. No és la darrera vegada que ens el parerà aquest parany, però tampoc és la darrera que no hi caurem i que en sabrem fer befa. No per això aflui-xarem la corda del nostre arc sempre tivant i a punt d'aviar la sageta. Sempre apuntant i sempre alerta. L'avarem no quan ell voldrà sinó quan nosaltres voldrem i creurem arribada l'hora.

Ara ens descobrim i, en nom de Catalunya i de l'humanitat, protestem davant del món de la mort donada als joves que, enduts per un ideal, han estat sacrificats a aquest monstre insaciable digne només del rei d'Espanya. I en peu de guerra i en silenci, els ulls eixuts, escoltem com el cor ens plora, no sabem si d'odi o d'esperança.

VAL MES MORIR PER LA LLIBERTAT QUE VIURE DINS L'ESCLAVATGE.

Civils o militars

Tan se'ns en dona que manin els generals com els civils del P. U. P. N. hi guanyarem res en el canvi. Tan els uns com els altres són espanyols i volen que nosaltres siguem espanyols. Nosaltres no tenim inconvenient en ésser germans dels espanyols, com ho som dels francesos irlandesos, egipcis i de tots els pobles i homes que ens permetin viure amb dignitat i amb llibertat, com han de viure tots els homes i tots els pobles. Però ésser espanyols mai, no en som ni en volem ésser.

Així, doncs, no podem entendre'ns ni amb civils ni amb militars espanyols, i tots els canvis d'allà dalt fets a espatlles nostres seran dolents per a nosaltres.

Estem en lluita contra l'estat espanyol i no pararem fins assolir la nostra independència, i no ajudarem ni amb la nostra col·laboració indirecte a cap govern o partit espanyol que no reconegui el dret de Catalunya a disposar d'ella mateixa.

Que això ens portarà a la il·legalitat i al ostracisme per molt de temps! Ja ho sabem i treballarem per escurçar-lo, ajudats pels patriotes de fora i de dins que estan decidits a sacrificar interessos i vida per la llibertat del nostre poble. Els altres no els necessitem ni els demanem res, per ells faran i que s'entenguin amb les conseqüències llurs. Els qui no vulguin menjar el pa de la presó i de l'exili hi sobren entre nosaltres.

D'interès general

FEM SABER ALS NOSTRES LECTORS QUE EL PREU DEL PERIÓDIC SERA DES D'AQUESTA DATA, TAL COM ROMAN FI-XAT EN LA CAPÇALERA, DE VINT-I-CINC CENTIMS PER A TOTES LES TERRES CATALANES. AMB LA QUAL COSA CREIEM QUE PODRA EVITAR-SE QUE CERTES PERSONES EN COBRIN MES DEL DEGUT

TAMBE VOLEM COMUNICAR-VOS QUE COM A CONSEQUENCIA DELS ESDEVENIMENTS DE LA FRONTERA I DE LA MES ESTRETA VIGILANCIA EXERCIDA, NO ENS HA ESTAT POSSIBLE FER ARRIBAR ACI EL NOMBRE DE NOVEMBRE. ARA TROBAT JA EL MITJA DE FER-VOS-EL ARRIBAR. AQUEST REPRENDRA EL SEU CURS NORMAL.

ORDRE

Des del mes de gener vinent queda establerta la quotització per tots aquells que formen en la organització.

Aquestes quotes seran lliurades a cada cap de Escamot i ell les passarà al cap de companyia a bescanvi d'una valor igual de segells els quals seran lliurats als components de l'Escamot.

Aquests segells no podran esmentar-se en cap altra cosa que no sigui el dit pagament, essent segellats a l'efecte.

La quota única serà de dues pessetes mesals i es podrà fer majors contribucions pels demés mitjans que es posaran a l'abast.

Els grups civils estaran també obligats al dit pagament i se'ls donarà ensem nous mitjans de quotització particular demés de material informatiu i tot el que per el major ordre freturin.

França, Anglaterra, Egipte i el Marroc

No som diplomàtics ni profetes, però tenim nas i ulls a la cara i no acostumem a ensenyar el darrera als nostres enemics com els militars espanyols. Per això arran del conflicte anglo-egipci i les converses tingudes a París per Chamberlain i Herriot, diem que Anglaterra i França s'han posat d'acord —mentre en Quinyones de León badava— per a deixar en llibertat a la primera dins l'Egipte i a la segona al Marroc i no tardarem a veure —abans dels 6 anys de que parla en Primo per resoldre el plet africà— com tropes franceses per Xauen i Lar-taix amb menys «duros castigos i combates gloriosos» enllacen la seva colònia marroquina amb la zona internacional de Tànger i si no fan el mateix amb Ceuta, Melilla i Tetuan serà perquè Anglaterra prefereix tenir en aquestes places voreres a l'Estret de Gibraltar els canons espanyols als francesos perquè sap que mai fan toc ni per casualitat, com el ruc de la fàbula llur.

Sense ésser profetes ni diplomàtics el temps ens donarà la raó.